

Jean Dell a Gérald Dibleyras

PŮLDRUHÉ HODINY ZPOŽDĚNÍ

Přeložil Alexander Jerie

Translation © Alexander Jerie 2005

c/o DILIA Praha

OSOBY: Laurence – 56 let

Pierre – 61 let

Draze zařízený obývací pokoj.

Vládne zde dokonalý pořádek. Každá věc je na svém místě.

V jednom rohu místnosti: malířský stojan s nataženým plátnem.

(Pierre sedí na pohovce a čeká. Na sobě má kabát. Je připraven k odchodu. Vejde Laurence, něco hledá. Pierre vstane. Laurence odejde. Pierre se opět posadí. Když k této scéně dojde potřetí za sebou:)

Laurence Proč vždycky vstaneš, když jdu dovnitř?

Pierre Protože nás čekají na večeři.

Laurence Máme zpoždění?

Pierre Brzy ho budeme mít.

Laurence Takže mám pořád ještě trochu času. *(Odejde)*

Pierre Co hledáš?

Laurence *(mimo)* Už to mám!

(Pierre jde ke dveřím, položí ruku na kliku. Laurence se vrátí a podívá se na něj)

Pierre Co je?

Laurence Denervuje mě to tvoje čekání s rukou na klíce!

Pierre Tak dám tu ruku pryč.

Laurence Už jsem byla hotová, a teď mám pocit, že jsem něco zapomněla.

Pierre Co by ti mohlo chybět?...Jdeme k Chalmetovým na večeři, takže potřebuješ mě, a já jsem už hodinu hotov, šaty, ty jsou v pořádku...peníze nepotřebujeme,

jsme zvaní, klíče od auta mám v kapse...Takže co? Pas, visum?...Ne, je to deset minut cesty...Tak co už tak můžeš hledat?

Laurence Důvod, proč tam nejít!

Pierre Tobě se tam nechce?

Laurence Ne.

Pierre Proč?

Laurence Nevím. K Chalmetovým se mi nikdy jít nechtělo.

Pierre Tak dneska večer se musíš trochu přinutit. Dělej a pojd'.

Laurence Opravdu musím jít s tebou?

Pierre Snad si nemyslíš, že tam půjdu sám?

Laurence Proč?

Pierre Protože jsme pozvaní oba dva! Dělej, pospěš si!

Laurence Ne.

Pierre Jak, ne?

Laurence Já nemůžu.

Pierre Prosím?

Laurence Až do poslední chvíle jsem si myslela, že to půjde, ale ne! Je to nad moje síly.

Pierre Jsi nemocná? Něco tě bolí?

Laurence Ne.

Pierre Tak co je?

Laurence Nemůžu udělat ani krok.

Pierre Děláš si ze mě legraci?

Laurence Ne.

Pierre ...Koukej, Laurence, už jsem byl dost dlouho klidný, pořád ještě se chovám zdvořile, ale nebude to dlouho trvat, a něco se strhne.

Laurence Tím se nic nezmění. Já nikam nejdu!

Pierre Krucinál, Laurence! Je to důležitý! Chalmet odkoupil můj podíl společnosti, musíme to oslavit!

Laurence Proč k tomu potřebuješ mě?

Pierre Nechápu, proč nechceš jít. Jsi unavená?

Laurence Jsem zničená, Pierre. Nevím, co mi je.

Pierre Vrátime se brzy, pojd'.

Laurence To mi nepomůže, nevypravím ze sebe ani slovo.

Pierre Nebudeš muset nic říkat, já to odmluvím za oba. Pojd'!

Laurence Přestaň mi pořád říkat „pojd'“!

Pierre Tak jdeme!

Laurence Vyloučeno! Dneska večer Christine Chalmetovou prostě nevydržím!

Pierre Proč? Co proti ní máš?

Laurence Je to kráva.

Pierre Od kdy?

Laurence Řekla bych, že odjakživa.

Pierre Proč říkáš, že je to kráva?

Laurence Sbírá plechovky.

Pierre No a co? Ostatně dneska jí taky jednu neseme.

Laurence Co myslíš, kolik jsi jí už dal plechovek, od té doby, co ji znáš?

Pierre Nevím.

Laurence Když řekneme, že dvě za rok, tak to dělá celkem čtyřicet.

Pierre Ano, možná, že čtyřicet.

Laurence Ta ženská bude mít takových tři sta padesát plechovek...prázdných.

Pierre Co ti mám na to říct...je to tak, má ráda nádoby. Tak jdeš?

Laurence Má ráda všechno, co je dutý!

Pierre Tak má ráda všechno, co je dutý. Jdeš?

Laurence Sama je nadutá, tak má ráda všechno dutý. Důkazem je ta sbírka.

Pierre Určitě máš pravdu, ale už opravdu musíme jít.

Laurence Tři sta padesát prázdných plechovek...

Pierre Nech plechovky plechovkama, Laurence, to teď nevyřešíme.

Laurence Chalmetovi nemají děti, tak holt sbírají plechovky.

Pierre Mně se taky občas stává, že nemám do ničeho chuť, žádnou vůli, ale když se pokusím sám sebe přinutit, najednou se to podaří a všechno jde. Říkám ti, že když se z toho kanape zvedneš, máš nejhorší za sebou. Věř mi, Laurence. Vstaň a nech se vést.

Laurence Proč nikdy neměli děti?

Pierre Pro samé plechovky mají málo místa. Chceš sklenici vody?

Laurence Ráda...

Pierre Takže, sklenici vody a jdeme! *(Odejde a vrátí se s vodou. Stojí u dveří)*
Tumáš.

Laurence Ne. Já se odtud nehnu.

Pierre Prokristapána, co to s tebou je!

Laurence Buď na mě milejší, necítím se dobře.

Pierre Tak se napij, bude ti líp!

(Laurence se natáhne na pohovce)

Čím dál, tím líp!

Laurence Prostě jim řekneš, že jsem nemocná.

Pierre Ne... To nesnáším, já lhát nedokážu.

Paurence Už třicet let jsi daňovým poradcem.

Pierre Já tvoje chování nechápu.

Laurence Já taky ne.

Pierre To snad není pravda! To všechno jen proto, že Chalmetova manželka sbírá plechovky?

Laurence Ne, to není kvůli tomu. Potřebuju si promluvit.

Pierre Ted'?

Laurence Okamžitě.

Pierre Myslel jsem, že ze sebe nevypravíš ani slovo.

Laurence Potřebuju si promluvit s tebou!

Pierre Se mnou?

Laurence Ano.

Pierre Zrovna ve chvíli, kdy jdeme na večeři?

Laurence Prosím tě...

Pierre Dobře, uzavřeme dohodu. K Chalmetovým můžeme přijít o deset minut později, je to kamarád, on to pochopí. Je za pět minut půl, dávám ti pět minut; máš pět minut na to, abys mi řekla, co není v pořádku. A já se ze všech sil budu snažit tvůj problém vyřešit. Poslouchám!

Laurence Je mi jako bych stála na kraji propasti, obrovské propasti. Připadám si zbytečná, stará... už nevím, kam to se mnou jde, mám strach.

(Pauza)

Pierre Na to nám pět minut nestačí!... To všechno, protože je Alexandr z domu?

(Laurence radši neodpovídá)

No konečně! Tvému synovi je osmnáct a studuje na technice v Lyonu. To je přece skvělé!

(Pořád žádná odpověď)

(Nadšeně) V Lyonu!

Laurence Už nemáme žádné děti, Pierre. Tohle bylo poslední.

Pierre Co to vykládáš? Bylo poslední v domě! Udělá to, co ty dvě před ním, bude si žít vlastním životem... Už bylo na čase.

Laurence Proč říkáš „už bylo na čase“?

Pierre Co já vím...osmnáct let...V jeho věku dobyl Alexandr Veliký Řecko.

Laurence Já na Alexandra Velikého kašlu! Já jsem svého syna nepojmenovala Alexandr, aby z něj udělala válečníka!

Pierre Já taky ne...ale když jsme u toho, když člověk dá svému synovi jméno Alexandr, tak musí myslet na dobyvatele. Pro případ, že by na jeho jméno zůstalo něco z jeho velikosti.

Laurence Ale ty jsi s tím souhlasil!

Pierre Samozřejmě! Jenom si dneska říkám, jestli jsme to jméno vybrali dobře.

Laurence Proč?

Pierre Koho by napadlo, že bude alergik.

Laurence Na drůbež. A co?

Pierre Nic....ale jeho výboje to dělá podstatně složitější.

Laurence Jaké výboje?...Co ty už víš o stravovacích zvycích Alexandra Velikého?

Pierre Nic.

Laurence Člověk může krásně dobýt svět i s tím, že nejí kuřata.

Pierre To nám poví budoucnost. Tak! V pořádku? Popovídala sis? Vidíš, nakonec se to odbylo hladce. Jdeme?

Laurence Ne!

Pierre Ale ano!

Laurence Ne!

Pierre Krucifix, proč ne? Proč nechceš jít?

Laurence Ty si to neuvědomuješ, Pierre ale já teď mám pocit absolutní marnosti. Bez dětí jsem zbytečná, jsem v důchodu.

Pierre Právě. Tak toho využij, život pro tebe začíná.

Laurence Co začíná? Bridžový klub? Sbor „seniorů? Generálky pro důchodce? Jak řekneš, že život začíná, je mi o dvacet let víc. To se říká úplným starcům, že život pro ně začíná.

Pierre V tom případě si lehni a očekávej brzký konec...Ale až po večeři, když dovolíš.

Laurence Půjdu...

Pierre Ah...tak přece!

Laurence Půjdu a lehnu si u nich! Počkám, až v jejich obýváku umřu! Aspoň ona bude mít konečně co dát do té své plechovky.

Pierre Dobrý nápad. To jí udělá radost.

Laurence Ty nechápeš, jak strašně jsem vyčerpaná. Nepůjdu k Chalmetovým zrovna ten večer, kdy jsem zjistila, že bych teď mohla umřít.

Pierre Ach jo...dobře...Můžeme přijít o půl hodiny později...Chalmet je kamarád, on to pochopí. Víš...Nejsi první, komu se to stalo, takových matek je spousta, je to banální věc, ženy prostě...

Laurence Přestaň! Okamžitě přestaň! Přesně tohle nemám vůbec chuť poslouchat! Možná, že hodně ženských je na tom stejně jako já, ale ty jsou mi ukradený! To já stárnu, to moje děti mě opustily, to já umřu! Je to jen moje bolest, a já se o ni nehodlám s nikým dělit!

Pierre Já se ti pokouším pomoci...

Laurence Nepotřebuju zvedat sebevědomí! Mně už se nic zvednout nedá!

Pierre To bych chtěl vědět, proč.

Laurence Ty nic nechápeš!

Pierre Že se nestydiš! Právě ty bys měla být ta nejšťastnější žena na světě! Máš tři zdravé děti, a navíc jsi od včerejška babičkou malé Kamily, tři kila dvacet, čtyřicet sedm centimetrů. Nemáš právo házet flintu do žita, myslelas na to?

Paurence Bohužel ano...“Babička“...ještě bych mohla chvíli počkat. V šestapadesáti si na to připadám trochu mladá.

Pierre No tak a teď jsi zase moc mladá!

Laurence Právě! O to je to horší, umřít jako mladá!

Pierre Ty se nedokážeš radovat z prostých věcí. Pořád musíš ve všem hledat nějaké hnidy. A když s tebou nesouhlasím, tak tě hned nechápu! Já jsem z té maličké nadšený a to ze mě přece nedělá imbecila.

Laurence Ano, ale k tobě se dědeček hodí, ty už na to máš věk! Ty už máš dědečkovskou hlavu. Měl jsi vidět ten připitomělý úsměv, cos měl v porodnici. Musela jsem se za tebe stydět! Dej si pozor, nebo z tebe bude senilní stařec!

Pierre Já za ně mám prostě radost! Za Charlese i Micky!

Laurence Micky... To je taky jméno, „Micky“!

Pierre To už se ti taky nelíbí? Je to Angličanka!

Laurence Že je Angličanka, ještě není omluvou k tomu jmenovat se bůhví jak. Co myslíš, na koho asi její rodiče mysleli, když jí dali jméno Micky?

Pierre Nevím.

Laurence Charles se mě ptal, jak bych si přála, aby mi ta malá říkala.: babi, bábo, babičko. Všecko jsem odmítla. Pro tebe jsem vybrala „dědu“....Já chci, aby mně říkala jménem: Laurence. Charles říkal, že takové malé dítě to nedokáže vyslovit, že by mi mohla říkat „Lolo“. Řekla jsem mu, že jestli mi ta holka bude říkat Lolo, tak ji tu nechci nikdy vidět.

Pierre Ty jsi fakt čarodějnice. Všechno jen aby ses pomstila své snaše.

Laurence Ale vůbec ne!

Pierre Ale ano. Ty jsi Micky odjakživa nesnášela.

Laurence To ty ji nemáš rád.

Pierre Ne, tak to není, jenom mě během svého těhotenství šla trochu na nervy, to je pravda.

Laurence To mi povídej! Přibrala osmnáct kilo!

Pierre Ne víc?

Laurence Už to je hrůza, já jsem s Charlesem měla jen sedm navíc.

Pierre No jo... Dobrá, Laurence, už je ti líp? Můžeme jít?

Laurence Dej mi s Chalmetovými pokoj! Ještě si budeme chvíli povídat.

Pierre O čem?

Laurence Nevím. Mám chuť mluvit o ní špatně, to mi dělá dobře.

Pierre *(se podívá na hodinky. K sobě)* ...on to pochopí, je to kamarád.

Laurence Proč si jen Charles tu holku bral!

Pierre Ale Micky je fajn holka.

Laurence Od samého začátku nám strkala svoje těhotenství pod nos. Dva týdny po početí si dávala ruku na břicho a tvářila se na umření jen aby měla lepší místo na kanapi.

Pierre Nakonec měla hodně veliké břicho... až moc veliké.

Laurence Ty první jsi jí říkal, že s tím břichem je až "zářivě nádherná".

Pierre Já to tak nemyslel.

Laurence Devět měsíců se o ničem jiném nemluvalo. Že se nás s tím naotravovali! Když já byla těhotná, chovala jsem se diskrétně, byla to moje soukromá věc.

Pierre Nikdy jsem nepochopil, proč mi Charles dal tu knihu o kojení.

Laurence Kterou sis přečetl! To je šílený!

Pierre Nechtěl jsem zklamat synovo nadšení, když se s námi chtěl podělit o své štěstí, ale kojení... to není obor, ve kterém se můžu projevit.

Laurence Proč tě do toho musel tak zatahovat?

Pierre Dokonce mě mailem pravidelně informoval o otvírání děložního hrdla!

Laurence Co si myslíš jménu Elisabeth?

Pierre Docela pěkné.

Laurence Mohlo to dopadnout hůř. Bála jsem se, že jí dají něco jako Pocky, Youcky, Ricky...

Pierre *(se nuceně zasměje, vstane, zapne si kabát a jde ke dveřím)* ...Pocky, Youcky... Tak jo, jdeme! Myslím, že už jsme toho špatného namluvili dost.

Laurence Charles mi řekl, co chce jako dárek k narození té malé.

Pierre A co chce?

Laurence Auto.

Pierre Autíčko?

Laurence Žádné autíčko, auto, normální auto pro ně dva.

Pierre Aha...to mě do toho zatáhl víc, než jsem si myslel. A co jim dávají rodiče Micky?

Laurence Nemám tušení.

Pierre No, uvidíme. Koukej, Laurence, dáme...

Laurence Máš pravdu! Dáme si panáka!

Pierre Ne! Dal jsem ti dost času, aby ses vypovídala. Už je ti líp. Jdem!

Laurence Ne!

Pierre Laurence! Půjdeš se mnou do garáže, vlezeš si do auta a pojedeme k Chalmetovým.

Laurence Ne!

Pierre Já se tě neptám na tvůj názor. Byl jsem laskavý, poslouchal jsem tě a pochopil, že jsi stará, máš strach, jsi v důchodu, děti tě opustily, umřeš, a mně je to úplně jedno! Tak, je čas jít!

Laurence Já tě nedržím. Klidně si běž, když je to důležité. Můžeš svému společníkovi zavolat a říct mu, že mi není dobře. Nebo to mám udělat já?

Pierre Ne! Jsi živá, nejsi nemocná, nic ti nebrání, abys šla se mnou. Ty svoje stavy duše odlož na zítřek. Jdeme!

Laurence Ne!

Pierre To, co děláš, nemá logiku!

Laurence Co v tom má co dělat logika?

Pierre Protože jsme pozvaní na večeři, tak tam jdeme! To je logické! Logika světa! Civilizace byla vybudována na několika jednoduchých pravidlech, jako je toto: člověk bezdůvodně nezruší pozvání na poslední chvíli!

Laurence Takže já ohrožuju civilizaci?

Pierre Přesně tak! Když tam nepůjdeš, zničíš staletí úsilí udělat z našeho světa alespoň trochu přijatelný prostor! Jen proto, že lidé ctili pozvání na večeři, existovali takoví, jako Vasco de Gama, Leonardo da Vinci, Pateur a Victor Hugo!

Laurence Plácáš nesmysly...

Pierre Vůbec ne! Zamysli se nad tím a uvidíš, že je to mnohem důležitější, než si myslíš.

Laurence Tím hůř, já to risknu!

Pierre To je normální rozmar, kterému nehodlám podlehnout!

Laurence A co uděláš, když nepůjdu?

Pierre Pozor, Laurence!

Laurence Co uděláš, protože já nikam nejdu?

Pierre Odejdu od tebe.

Laurence Ty ode mě odejdeš?

Pierre Ano! Myslím to vážně! Protože jestli se mnou teď nepůjdeš, znamená to, že jsi nepoužitelná a já nechci skončit svůj život s bláznivou stařenou, která celý den nařiká a šourá se po bytě v bačkorách. Protože k tomu ty směřuješ! Tím, že chceš, abys šla se mnou, zachraňuju tě od úplného zchátrání. Poskytuju ti službu! Pojd'

Laurence Uvidíš, že za půl roku, až ty půjdeš do penze, tak uvidíš, jak je to těžký. Spadne ti to na hlavu jako nevyléčitelná nemoc. Následující den dostaneš dárek od podniku a týden na to srdeční mrtvici.

Pierre Odejdu od tebe, Laurence. V ten samý den, co od tebe odešel tvůj mladší syn a ty ses stala babičkou. Brzy budeš svobodná.

Laurence Slovo svobodná je pro mladý, s tím na mě nechod'.

Pierre Už toho mám plný zuby!

Laurence Nikdy bys mě nedokázal opustit.

Pierre Před devatenácti lety jsem to téměř udělal.

Laurence To už jsem odmítala jít k Chalmetovým?

Pierre Ty víš, o čem mluvím.

Laurence Aha, ty myslíš Jacquese.

Pierre Ano, Jacquese!

Laurence Už jsem na něj zapomněla, ale jestli budu svobodná...

Pierre Moc se netěš.

Laurence Proč?

Pierre Měl mozkovou příhodu.

Laurence Kdy?

Pierre Jsou to tři měsíce.

Laurence Proč jsi mi to neřekl?

Pierre Nechtěl jsem tě ranit...ale už se má dobře, je mu líp. Tedy, je částečně ochrnutý, ale dostává se z toho.

Laurence Vidiš? Co jsem říkala, to je tím duchodem!

Pierre Vůbec ne, do penze měl daleko, je to alkoholem!

Laurence Chudák Jacques...Ostatně ty bys mě kvůli němu nikdy neopustil!

Pierre Samozřejmě, že ano! Už jsem si dokonce šel prohlédnout jeden byt.

Laurence No a?

Pierre Byl moc malý.

Laurence Odstěhoval by ses zbytečně, já jsem s Jacquesem nikdy nic neměla.

Pierre Cože?

Laurence Mezi námi nic nebylo.

Pierre Děláš si legraci?

Laurence Ne. Přisahám.

Pierre Uvědomuješ si, co říkáš?

Laurence Ano.

Pierre Přiznala ses, že jsi s ním měla poměr.

Laurence To jsem lhala.

Pierre Počkej, Laurence, tohle je vážná věc...

Laurence Měl bys mít radost. Obvykle jsou manželé spokojeni, když se dozví, že jim byla žena věrná.

Pierre Ale proč jsi s ním nespala?

Laurence Neměla jsem chuť.

Pierre Jacques byl přece fešák!

Laurence To byl!

Pierre Tak proč jsi chtěla, abych si myslel, že s ním máš poměr?

Laurence Nevím...Bavilo mě to...Možná, abych ti dokázala, že máš pořád svůdnou ženu, že nic nemáš v kapse, že si musíš dávat pozor...

Pierre A to ti vyšlo!

Laurence Já vím.

Pierre Takže to všechno bylo jinak! Devatenáct let jsem žil ve lži!

Laurence Pozor! Byla bych s ním mohla spát, kdybych byla chtěla.

Pierre Byla bys mohla, byla bys mohla...to je totéž.

Laurence Jsi zklamaný, že jsem se s Jacquesem nevypsala?

Pierre Trochu ano! Svým způsobem jsem na to byl pyšný. Společně jsme tuhle těžkou zkoušku překonali, naše manželství se navzdory všemu udrželo. A navíc jsem měl ženu nejen svůdnou, ale i odvážnou, dost odvážnou na to, aby se sama přiznala k nevěře....Bylo to skvělé! Tohle cizoložství bylo celých devatenáct let pevným poutem našeho svazku, a dneska se dozvím, že to všechno nebyla pravda! *(Napije se vody a jde si sednou na pohovku vedle ní)* Posuň se...Jak jsi mi to mohla udělat? Mně, který si tě po té nevěře podruhé vzal...Dokonce jsme jeli na druhé líbánky...do Egypta.

Laurence Ano, byla to nádhera.

Pierre Tak já byl v tom všem za blbce! Díval jsem se na tebe, jak spíš, a říkal si, jestli se ti zdá o něm...Moc jsem se snažil, abys na něj zapomněla...Zatímco tys neměla co zapomínat.

Laurence Já vím, já to všechno viděla...Byl jsi moc zamilovaný. Dokonce jsi každé ráno čistil boty. Pečoval jsi o sebe. To se pozná.

Pierre To bylo před dvaceti lety, dneska by z toho byla kardiovaskulární příhoda.

Laurence Já si připadala provinile, to je pravda...Dlouho jsem si vyčítala, že jsem se s Jacquesem nevyspala.

Pierre S takovýma výčitkami jdi do háje. Ty jsi opravdu potvora!

Laurence Děláš mi scény za to, že jsem ti byla věrná?

Pierre Ano! Představ si, že mi to vadí...Uvědom si, že Alexandra jsme počali v Egyptě. Je to dítě, narozené ve lži!

Laurence Jestli chceš pokračovat s takovými nesmysly, tak to jdu radši k Chalmetovým.

Pierre Ne, teď hned ne....potřebuju si o tom promluvit, tím se mi uleví.

Laurence Je mi líto, Pierre. Neměla jsem ti lhát. Chtěla jsem ti říct pravdu, ale tys vypadal tak šťastně a spokojeně...Myslíš, že by to bylo mezi námi jiné, kdybych si to celé nevymyslela?

Pierre Kdo ví? Asi by nastala určitá omrzelost, nuda a tak. Možná bych od tebe opravdu odešel.

Laurence Ale ne. Ty mě nedokážeš opustit.

Pierre To neříkej! To je pro mě ponižující! Když si pomyslím, žeš mi celé ty roky lhala...Chalmet bude pěkně zklamaný.

Laurence On o tom ví?

Pierre Jasně, že o tom ví.

Laurence Copak tys mu řekl, že...

Pierre Ano, žeš mě před dvaceti lety podvedla s Jacquesem.

Laurence To snad není pravda! Tys to svému společníkovi odvyprávěl?

Pierre Už mnoho let se s ním vídám každý den a všechno si řekneme. Jsme jako staří manželé.

Laurence Do toho přece nikomu nic není! Takže v Chalmetových očích vypadám jak?

Pierre Jako okouzlující, svůdná žena, která mohla mít spoustu milenců, ale měla jen jednoho. Odvážná ženská, která dala přednost manželství, rodině, před životem

ve lži a klamu! Ten den, cos mi řekla o svém vymyšleném poměru s Jacquesem, ho to pěkně vzalo!

Laurence Protože tys ho hned ten den informoval?

Pierre Ano...více méně...strašně o to stál, musím říct.

Laurence To je nevkusný! Ten chlap o mně ví úplně všechno!

Pierre Všechno ne....

Laurence Ale ano...Tys mu řekl všechno! On vím, kdy mám orgasmus, jaká poloha mi vyhovuje, atd. Co?

Pierre Kdepak.

Laurence Řekls mu, kolik je mi let?

Pierre Ne. To by bylo nevkusný.

Laurence Neříkej! A vyprávět mu, že tě podvádím, spadá pod oblast veřejného zájmu?

Pierre Ale já se potřeboval někomu svěřit! Tys měla Jacquese, a koho jsem měl já?

Laurence Ale proč zrovna Chalmet?

Pierre Laurence, když jsem s někým patnáct hodin denně, je to jako by byl můj bratr!

Laurence Stěžoval sis, že ti jde na nervy.

Pierre Je to bratr, kterého mám moc rád!

Laurence Já jsem v šoku!

Pierre Nehledě na to, že to pomohlo jeho manželství.

Laurence Cože?

Pierre Pro něj byla tvoje nevěra objev! Toužil po tom, aby jeho žena byla taky taková. Rychle pochopil, že marně...ale to ho neodradilo.

Laurence To moc ráda slyším.

Pierre Víš, co udělal? Nechal svou ženu sledovat soukromým detektivem.

Laurence Podezíral ji?

Pierre Vůbec ne. Znáš Christinu. Detektiv mu dodal spoustu jejích fotek, jak je sama, na ulici, v krámě,. Byla tam jedna, na které ji řezník s úsměvem vrací drobné. Tak si Chalmet hned začal představovat bůhvíco...nahou Christinu v paštyce... to ho vzrušovalo!

Laurence Ty máš ale bratra!

Pierre Ty jsi svým způsobem zachránila jeho manželství! Myslím, že mu nic neřeknu, zbytečně bych mu ublížil.

Laurence Vy jste oba dva zvrhlí pubertáci! Ve vašem věku je to fakt k smíchu. Takže Chalmet si mě představuje v objetí s Jacquesem a to mu dodává chuť znásilnit vlastní manželku!

Pierre Vytrženo z kontextu to nevypadá dobře...ale takhle mi to řekl.

Laurence Je mi z toho nanic!

Pierre Prosím tě! Tys udělala totéž! Vymyslela sis tu historku, abys podpořila vlastní fantazii. Nebo se pletu? Trochu tě to vzrušovalo.

Laurence I kdyby, byla to naše soukromá věc.

Pierre A co si myslíš? Chlapi si často všechno řeknou. Já toho vím na Chalmeta celý balík.

Laurence Tak si ho nech pro něj.

Pierre Tvoje nevěra mu dodala křídla, dokonce přestal zahýbat.

Laurence ...S kým?

Pierre Ale! To tě zajímá? Je to ale jeho soukromá věc.

Laurence Ano. Chtěla bych vědět, s kým Chalmet šuká! Není důvod k tomu, aby měl přede mnou náskok!

Pierre S klientkama. První byla paní Bastinová. Úplně tomu propadl! Její manžel byl u mě v kanceláři, jeho žena u Chalmeta v kanceláři a já musel mluvit hodně nahlas, aby odtamtud nebylo nic slyšet.

Laurence A manžel si to nechal líbit?

Pierre Musel, protože to ona držela kasu.

Laurence Trvalo to dlouho?

Pierre Půl roku. Pak se Bastinovi odstěhovali do Švýcarska, aby zachránili, co se dá. Jerome tam asi dvakrát, třikrát zajel kvůli jejich spisu. A pak to skončilo. To při téhle příležitosti přivezl Christine tu hezkou plechovku s horskou chatou a lanovkou.

Laurence A co ty, tys měl nějakou milenku?

Pierre Já? Proč? Nebylo třeba. Měl jsem tebe. Tys byla současně moje žena a Jacquesova milenka. Mohl jsem si vybrat. Chodil jsem od jedné ke druhé... někdy jsem měl obě najednou. A dneska se to všechno zhroutilo.

Laurence Tys toho aspoň celých dvacet let pěkně využíval. Zatímco já jsem měla jen manžela: věrného daňového poradce.

Pierre Koukej, Laurence, za to si můžeš sama. To že jsi s Jacquesem nechtěla spát, je jenom tvoje vina.

Laurence Znamená to, že jsme si navzájem celý život věrni?

Pierre Pokud nelžeme, tak ano.

Laurence Jako dva blbci!

Pierre Lituješ toho?

Laurence Trochu.

Pierre Já taky!

Laurence Stejně je to divné, že jsme se nikdy nepodvedli.

Pierre Ano...ostatně to nemusíme nikde vytrubovat.

Laurence Máš pravdu. Děti taky necháme v nejistotě.

Pierre Poslyš, to ale od tebe bylo dost riskantní, mohlo to zničit naše manželství.

Laurence Ne, ty by ses kvůli jedné nevěře nikdy nerozvedl. Ty ne.

Pierre Takže nakonec uznáš, že tvůj manžel je výjimečný muž!

Laurence Výjimečný muž, který si ani nedokázal najít milenku.

Pierre Pozor, to je spíš otázka možností než vůle. Nedovolovalo mi to moje povolání.

Laurence Denně vidíš spoustu lidí. Určitě jsou mezi nimi i hezké holky.

Pierre To ano, bylo tam hodně hezkých holek, ale ty tam chodily proto, abych je zbavil starostí o peníze. Svým způsobem mi už tím odhalily ledacos ze svého soukromí.

Laurence No právě.

Pierre Kdepak, to jsem si zpočátku taky myslel, ale pro ně jít na věc, znamená zbavit je daní. A v tom směru jsem nejednu uspokojil, to mi věř.

Laurence Mě by vzrušovalo absolutně se někomu oddat jen v případě, že by šlo o skutečně svůdného chlapa...

Pierre To asi nebude můj případ.

Laurence A vidíš, je.

Pierre To je od tebe milé.

Laurence Podle mě jsi na to šel špatně.

Pierre Nebudu ti zakrývat, že jednu pěknou příležitost jsem měl.

Laurence Vida! Jsme u toho.

Pierre Moc pěkná pozůstalost, čtyřicítka, konto v bance, nic složitého k vyřízení.

Laurence No a?

Pierre Udělal jsem chybu, že jsem jí moc brzy poslal fakturu.

Laurence Vždyť ti to říkám, šel jsi na to špatně.

Pierre Já myslím, že na Jeromovi je něco fyzického, co ženy odpuzuje. Paradoxně jsou i ženy, které to přitahuje. „Zkušenost je zkušenost, hup na to.“

Laurence Takže ty nic.

Pierre Já nic. Rád bych ti udělal radost, ale nic.

Laurence Že se toho člověk dozví, to ti povím!

Pierre Jsem rád, že o tom můžu mluvit. Vyloženě se mi ulevilo, když jsem se přiznal, že se nemám k čemu přiznat.

Laurence Ty jsi byl vždycky nesmělý, pokud šlo o ženy.

Pierre To je pravda. Taký proto jsem vždycky hledal povolnější holky.

Laurence A to je co, povolnější holka?

Pierre No povolnější holka, je... například ty, s tebou to nebylo moc těžké.

Laurence Protože jsme se spolu brzy vyspali?

Pierre O tom přece mluvíme!

Laurence Když jsem měla chuť se s nějakým klukem vyspat, tak jsem to udělala. Jestli to je povolná holka, tak jo, jsem povolná.

Pierre Neber si to špatně.

Laurence Já si to špatně neberu, ale ty bys mi měl poděkovat, protože já tě naučila žít.

Pierre To je tvůj starý figl! Já byl někde zaklíněnej, ty už jsi plula ve „větru dějin“ osvobozená ode všeho „buržoazního útisku“ s papínkem, který šéfoval francouzským plynárnám.

Laurence Ty jsi nikdy nepochopil, co se tenkrát dělo.

Pierre Ne! Ostatně možná že bys mi mohla vysvětlit, proč celá jedna generace studentů najednou podlehla tomu nesmyslu... když jsem v tvém pokoji viděl plakát s Che Guevarou, řekl jsem si, že tady jsem to nevyhrál.

Laurence Já tě k nám nenutila.

Pierre Ano, ale já se překvapivě do tebe hned zamiloval.

Laurence Já ne!

Pierre Ano. Dala sis na čas, než jsi pochopila, že se mnou je větší legrace než s těma fousáčema, co ti lezli do zadku.

Laurence Ty jsi nikdy žádné ideály neměl. Už jako mladý jsi byl stařec!

Pierre A to mi řekni, Laurence, ale upřímně, co bylo tvým ideálem? Nechat se přefíknout?

Laurence To se s proletářskou revolucí nevylučuje.

Pierre A podle tebe, o co zkrátily ty schůze ve tvém pokoji válku ve Vietnamu? O vteřinu? O dvě? Já bojoval mnohem těžší boj, neválčil jsem s americkým imperialismem, ale abych tě získal. To ty bys mi měla poděkovat.

Laurence Proč?

Pierre Kde bys byla dneska? Chodila jsi se samýma blbcema! Chudák Che se tam musel dívat na pěkný idioty!

Laurence A proti všemu očekávání jsi tam zůstal zrovna ty.

Pierre Protože já jsem užil na tehdejší dobu odvážnou taktiku: choval jsem se, jak se sluší a patří. Přišel jsem k vám a pozdravil tvého otce. Řekl jsem“dobrý den, pane“.Maloměšťácká taktika, kterou ti tví kumpáni naprosto opovrhovali a tatínka ignorovali.

Laurence Ale přesto jsi v ruce držel červenou knížku!

Pierre Byl jsem strašně zamilovanej.

Laurence Jediné, čeho jsem dlouho litovala, bylo, že nemám homosexuální zkušenost.

Pierre To je fakt škoda. Byla bys mě pozvala?

Laurence To nebylo třeba, ty ses od nás skoro nahnul.

Pierre Víš, že Chalmet byl tenkrát trockista.

Laurence A jeho žena?

Pierre Vegetariánka.

Laurence Určitě jsme měli společné přátele.

Pierre Určitě. Teď je příležitost se jich na to zeptat. Tak pojď, Laurence...už ses rozhodla, že půjdeš.

Laurence Vůbec ne. Nad tou svou večeří u Chalmetů můžeš udělat kříž.

Pierre Snad to všechno nezačne znovu!

Laurence Nebudu večeřet u nějakého ...

Pierre Říkám ti, že Jerome odkupuje můj podíl za velice dobrou cenu. To mu nemůžeme udělat.

Laurence To je mi jedno!

Pierre Tobě je to jedno? Já udělám dobrý obchod a tobě je to jedno?

Laurence Kdybys mi řekl „jsem na mizině“, bylo by to pro mě totéž.

Pierre To se snadno řekne.

Laurence Chudí nebo bohatí, ukrojili jsme si poslední kousek existence a před námi už je jen cesta do rakve.

Pierre Vystlané sametem! Já chci ten poslední kousek prožít v přepychu. Je to možná příšerně materialistický přístup, ale jako bohatý se cítím líp. Připadám si jako mladík!.

Laurence Jistě, mladík, co má polovinu zubů falešných, brejle jako skla od jogurtu a za sebou už tři koloskopie!

Pierre Dobrá, zestárl jsem, ale zato mám prachy! ... Každá normální ženská by mi hned skočila kolem krku. Kdybys věděla, kolik mi za ten podíl dává, už bychom tam byli...Jsem na sebe moc hrdej... Vyprávěl jsem ti to?

Laurence Ne!

Pierre Chtěl, abych mu udělal přátelskou cenu a prodal svůj podíl za míň, než kolik ve skutečnosti stojí. Řekl jsem mu..

Laurence To mi to teď chceš vyprávět?

Pierre Ano, uvidíš, je to legrační. Řekl jsem mu: „Prosím tě, proč, když jde o přátelskou cenu, má právě tvůj přítel přijít zkrátka? Proč neuděláš přátelskou cenu ty mně a nedáš za něj o něco víc, než co stojí? Jestli jsi skutečný kamarád, tak chceš moje štěstí, a ne abych se ocitl na mizině. Tak přestaňme mluvit o kamarádství a kup ho za přátelskou cenu, to znamená draho.“ A on to podepsal!

Laurence Měls vyhráno předem.

Pierre Jen se neplet', slušně se bránil!

Laurence Pro formu. Měl jsi prostředky, jak na něj zatlačit.

Pierre Prosím tě, Laurence! Za koho mě máš? V byznysu se tohle nedělá!

Laurence Ale no tak!

Pierre ...Ano, máš pravdu, myslel jsem na to. No a vidíš, byl slušný a navíc nás pozval na večeři, takže tam opravdu musíme jít.

Laurence Co uděláme z Alexandrova pokoje?

Pierre V příštích dvou minutách nic.

Laurence Chtěla bych tam mít ateliér.

Pierre Dobře, budeš tam mít ateliér.

Laurence Říkáš to nějak laskně.

Pierre Ne, říkám to s nadšením, protože na nás čekají.

Laurence Tys mým malováním vždycky opovrhoval.

Pierre Já s tím nepřestanu, Laurence! Čím déle na nás budou čekat, tím hůř omluvíme svoje zpoždění.

Laurence Budu se podepisovat Pardiniová. Svým jménem za svobodna.

Pierre Pardiniová, Pardini. Jak v Itálii za renesance. Výborně.

(Laurence jde pryč)

Kam jdeš?

Laurence Převléknout se.

Pierre Proč? Tohle ti sluší.

(Laurence se vrátí. Na sobě má blůzu s fleky od barev. Nese plachtu)

Předtím se mi to líbilo víc. Takhle tam jít nemůžeš.

(Laurence rozloží plachtu na koberec a na ni postaví malířský stojan. Začne malovat)

Uvědomuješ si, co děláš?

Laurence Ano, začínám malovat obraz.

Pierre Čekají nás na večeři, kterou jsme si domluvili už před čtrnácti dny. Všechno je připraveno, prostřeli stůl, otevřeli víno...

Laurence Nasvítili vitrínu s plechovkami...

Pierre Nasvítili vitrínu s plechovkami, na stolku jsou jednohubky. Začínají mít hlad, ale musejí počkat na nás, ničeho se nemůžou dotknout...A my nejdem! To je vrchol neslušnosti!

Laurence Tak tam zavolej!

Pierre A co jim mám říct? Jedinou slušnou omluvou by byla autohavárie!

Laurence Jsem nemocná!

Pierre Laurence, vzhledem k tomu, že už máme půl hodiny zpoždění, je to jasná lež! To bys byla musela onemocnět před čtrnácti hodinami, hned po prvních příznacích. Uvědomuješ si vůbec, co jim to právě děláme?

Laurence Tak tam zavolám já. *(Jde k telefonu)*

Pierre A co jim řekneš?

Laurence Pravdu: že jsem na dně, ale tobě je to jedno, a že kvůli prázdným plechovkám tý jeho škatule klidně opustíš svou umírající ženu!

Pierre Proč mi to děláš?

Laurence *(se rozhlédne)* Je tu moc světla. *(Zhasne některé lampy a rozsvítí jiné)*

Pierre Už je mi to jasný: ty ses musela zbláznit! Vid', Laurence, ty jsi spadla se schodů a praštila se do hlavy. Tohle může udělat jen blázen!

Laurence To není namířeno proti tobě, Pierre. Já prostě jít nemůžu! Vždyť já tak tak, že žiju!

„Pierre Tak tak, že žiješ!?!...Ve sto osmdesáti metrech čtverečních na bulváru Malesherbes?...nikdy mě to nenapadlo, ale je to pravda, ty vedeš permanentní boj o přežití.

Laurence Já mluvím o duši a ty do toho pleteš peníze.

Pierre Jenomže ty můžeš mluvit o duši jen proto, že otázka peněz je vyřízená. Ty si dáš malinký kolaps, jako si jiní dávají drahé hodinky. Je to otázka prostředků!

Laurence Copak nemám právo na depresi? Jsem příliš bohatá? Od jaké výši čistého příjmu už nemá člověk právo se zhroutit?

Pierre Chudej člověk, když ho pozvou na večeři, tak tam jde, protože má hlad. Zhrouť se až při trávení!

(Dlouhé ticho. Laurence dál maluje)

Laurence To bylo poučné a povznášející!

Pierre Sama jsi to řekla.

Laurence Prožívám chvíle, kdy tě potřebuju jako nikdy v životě, a ty tu nejsi... ty mi nepomůžeš...Dneska večer jsem ti otevřela svoje srdce, a ty jsi posedlý jedinou myšlenkou: Chalmet!...Dávám ti pět minut, Laurence. Tvůj problém vyřešíme během pěti minut! Co je to za domýšlivost! ...Nic nechápeš, Pierre...To nevěstí nic dobrého, pro ty roky společného života, co nám ještě zbývají... Měla jsem strach z budoucnosti, teď jsem terorizovaná!

Pierre Navrhoval jsem ti, že si o tom promluvíme po večeři, to by přece bylo řešení, ne?

Laurence ...Děláš to špatně. Kdybys mě poslouchal aspoň s minimem soucitu, byli bychom dávno v autě.

Pierre *(si sundá kabát a sako)* Dobře!...Vidíš...zapomeňme na Chalmeta....pozvání na večeři mě nezajímá. Jsem jen tvůj.

Laurence Ty mu nezavoláš?

Pierre Komu? *(Pauza)* Poslyš, vzhledem k tomu, že nikam nejdeme, něco bych snědl. Já mám hlad, ty ne?

Laurence Ne!

Pierre Tak nemáš čeho litovat! *(Odejde a vrátí se s talířem studeného masa. Pozoruje ji, jak maluje)* Dobré...moc pěkné.

Laurence Ještě jsem nic neudělala.

Pierre Ne, ale už teď to dobře vypadá...Podepíšeš to jen Pardini, nebo Laurence Pardiniová?

Laurence Pardini.

Pierre Aha, dobře. ...A proč ne Sansieu?

Laurence Protože začínám nový život.

Pierre Jasně!

Laurence Pozor! Všude tu nadrobíš.

Pierre To je jedno, máš tu plachtu.

Laurence Moje malování tě najednou zajímá?

Pierre Vždycky mě zajímalo.

Laurence To je novinka.

Pierre Ty se na mě ještě zlobíš, že jsem sundal tvůj obraz v čekárně?

Laurence Měl jsi ho tam jeden den.

Pierre Triptych široký dva a půl metru a nazvaný Exodus nedělá u daňového poradce nejlepší dojem.

Laurence Byl moc dobrý.

Pierre O to přece nešlo! Dám si víno, chceš taky trochu vína?

Laurence Ne!

Pierre Hlavně, že je zábava! *(Odejde)*

(Laurence vezme dva tácky pod skleničky a dá je na stolek. Pierre se vrátí s lahví vína a skleničkou a dá je na tácky. Zvoní telefon. Oba dva se ani nehnou. Jedno, druhé zvonění)

Neruší tě to zvonění v práci...neboj, ještě jednou a zapne se záznamník.

Laurence Tak si říkám, kdo to může být.

Pierre *(k sobě)* ...on to pochopí...jestli je to pořád ještě kamarád, tak to pochopí.
(Pauza)

Laurence Paní Coutreaové ze čtvrtého patra je šedesát osm a zítra odjíždí na pout' do Santiaga de Compostello.

Pierre Ano...proč mi to říkáš?

Laurence Připadá mi to ohromné! Škoda, že ty nejsi věřící.

Pierre To je škoda, ano.

Laurence Paní Dietrichová...

Pierre Ze kterého patra?

Laurence Ne, tu znám od holiče. Paní Dietrichové je dvaasedmdesát a je členkou organizace, bojující za rozšíření cyklistických stezek o patnáct centimetrů. Škoda, že nejedíš na kole.

Pierre Pierre Sansieu, druhé patro, šedesát jedna let, byl pozvaný s manželkou na večeři a lituje, že ji neodtáhl násilím.

Laurence ...Ty se nudíš.

Pierre Ne!

Laurence Ale jo, nudíš se!

Pierre Říkám ti, že ne!

Laurence To je předzvěst toho, co přijde za několik měsíců, až budeš v penzi.

Pierre Promiň, ale...co ty víš o penzi, Laurence? Aby byl člověk v penzi, tak by předtím musel pracovat, ne?

Laurence To je od tebe ošklivé, to, cos právě řekl!

Pierre Jistě! Ale uznej, že to má logiku.

Laurence No tak si představ, že já toho vím o důchodu víc než ty.

Pierre A jakým to zázrakem?

Laurence Protože jsem jako důchodkyně žila. Nikdy jsem nic nedělala, neměla jsem žádné zaměstnání. Jsem už třicet let v důchodu, protože jsem se musela starat o děti.

Pierre Starat se o děti...nebyla jsi na to sama...Maria tady brzy přestala uklízet a dělala dětem chůvu. Pak jsme na úklid vzali Carmen, ale protože to nedělala dost rychle, vzali jsme jí k ruce její sestru, a na drobné práce jejího bratrance Jesuse, takže jak vidíš, lidí tu bylo dost.

Laurence Ano, mohla jsem jít do práce. Taky kdyby se to dalo vrátit, hned bych šla.

Pierre A proč jsi to neudělala tenkrát?...Laurence! Proč jsi to neudělala tenkrát?

Laurence Protože bys mi to vyčítal.

Pierre Já?

Laurence Bud' upřímný. Copak by jsi snesl manželku, která vydělává třikrát tolik, co ty?

Pierre Že to víš tak jistě.

Laurence Když srovnáme úroveň našich studií... Tak se to rozumí samo sebou!

Pierre Koukej, Laurence, v životě je to všechno trochu jinak. Založit podnik, navázat obchodní známosti, prosperovat, to všechno je mnohem složitější než udělat zkoušky.

Laurence Možná, nevím. Nenechal jsi mě, abych to zkusila.

Pierre Takže za to můžu já?

Laurence Můžeme za to oba, ale ty mnohem víc. Jen to přiznej, byl jsi spokojený, že nepracuju!

Pierre Nemůžu říct, že jsem byl spokojený. Ale pro děti to bylo lepší.

Laurence Ne! Bylo to lepší pro tebe!

Pierre Nikdy jsem ti nebránil, abys šla do práce na půl úvazku.

Laurence A proč na půl úvazku?

Pierre Tak na celý, když chceš!

Laurence Říkáš na půl úvazku.

Pierre Mám ten pocit, že jsi se chtěla starat o děti, tak jak bys to udělala, kdybys byla celý den v práci?

Laurence Jak bych to udělala? Nevím! A jak jsi to udělal ty?

Pierre Tak poslouchej! Věci se mají tak, že už po celá tisíciletí ženy rodí děti – je to velice nespravedlivé, ale je to tak – a zatímco to dělají – další nespravedlnost – muž nejprve odešel na lov, aby nasycil rodinu, pak obdělával pole a nakonec se zbavoval daní! Je to jakási organizace společnosti, která sice má své chyby, ale dokázala se prosadit.

Laurence Já jsem stvořena k práci!

Pierre To je absurdní, Laurence, jak bys mohla vést mnohonárodní firmu – protože ty bys vedla mnohonárodní firmu, předpokládám...

Laurence Minimálně.

Pierre Jak bys mohla vést obrovský podnik, když bys při sebemenším náznaku angíny svých dětí musela zůstat doma?

Laurence Já bych doma nezůstala! Já jsem se jako matka kvočna nenarodila. Já se tou kvočnou teprve stala! To je na tom to příšerný!

Pierre No ne, člověk by řekl, že mi to vyčítáš.

Laurence Trochu... Kdybys byl menší sobec, byl bys mi řekl: „Běž do práce, Laurence, děti si uděláme později.“ Místo toho jsi mi z fleku udělal hned tři.

Pierre A tys byla samozřejmě pod nátlakem! A na seznam všech hrůz, které tě ode mě potkaly, jsi zapomněla připsat cesty po světě, šperky, dárky...

Laurence Máš pravdu. Během času jsem si zvykla na pohodlný život a tys mě na to nebezpečí neupozornil... Mohla jsem se stát ministryní a kvůli tobě jsem se zahrabala do peří.

Pierre Tak mě žaluj! Velkou šanci ale nemáš, najdi si dobrého advokáta. ...Ledaže bys šla na policii s natrženou pusou a modřinou pod okem...

Laurence No vidíš, možná by bylo lepší, kdybys byl alkoholik a násilník, tak bych měla důvod k tomu odejít a začít nový život. Místo toho jsi byl... dobrý manžel.

Pierre A co kdybych tě praštil teď, bylo by to pozdě?

Paurence Samozřejmě by to bylo pozdě. Tos měl udělat před dvaceti lety. Ne, je to v háji... Já mám opravdu dojem, že jsem něco propásla.

Pierre Jak tě tak poslouchám, tys byla celý život nešťastná.

Laurence Neuspokojená.

Pierre A já za to můžu.

Laurence Částečně.

Pierre Přece mi nemůžeš vyčítat to, co z tebe dneska je.

Laurence Můžu. Prožili jsme život společně. Jistě, měli jsme dělat vzájemné ústupky, tak jako se jich v manželství dělá stovky, ale to, že jsem tenkrát nešla do práce,

jsem považovala jen za jistý ústupek a až dneska vidím, že to byla opravdová oběť.

Pierre ...To je mi líto, to jsem nevěděl.

Laurence Já taky ne. *(Pauza)*

Pierre Víš...já taky dělal ústupky.

Laurence Ano, jistě...*(Vrátí láhev na tácek)* ...Jaké?

Pierre Jaké, jaké! ...ted' nevím, nepsal jsem si to!..Třeba jen tohle! Drobky, skvrny od sklenic na stole, všechno musí být na svém místě! Tady je to jak v muzeu! Jsem pod stálým dohledem, nemám právo cokoliv udělat.

Laurence Ted' přeháníš...

Pierre Ne! Vidiš ten tácek? Ten kousek bezvýznamného korku, to je můj kriminál! Když zvednu sklenici, už nemám právo ji položit kam chci. Ty mě nutíš vrátit ji na ten tácek! A když chceš, abychom si promluvili, tak já ti říkám, že právě tohle mě štve!

Laurence Ale to je hrozné!

Pierre To je únavné!

Laurence Máš pravdu, máš pravdu! Podívej, co se ze mě stalo! Hospodyňka! Tady vidíš, na co se můj svět scvrknu! Pole mé působnosti je ohraničeno prachovkou a žehličkou...To je úřední zjištění! Převrhni tu sklenici!

Pierre Co?

Laurence Převrhni svou sklenici a snaž se nejíst nad talířem! Drob na kanape.

Pierre Počkej, Laurence, nemá cenu ted'...

Laurence Převrhni tu sklenici!

(Pierre to udělá)

A je to. Díky. (Obejde pokoj, aby v něm udělala nepořádek. Dá nakřivo obrazy, hodí pár papírů na zem a vyndá knihy z knihovny)

Pierre Co to děláš?

Laurence Pomoz mi!

(Pierre kopne do časopisů, narovnaných na stolku a natáhne si nohy s botami na pohovku)

Takhle je to lepší.

Pierre Mohl bych téhle příležitost využít k tomu rozbít ten krám, co nesnáším?

Laurence Který?

Pierre Tu porcelánovou opici.

Laurence *(zaváhá)* Co zítra?

Pierre Máš pravdu, něco necháme na jindy....Už je ti líp?

Laurence Ne! *(Sedne si na zem)*

Pierre Mně to vyhovuje.

Laurence Je to směšné...Prošvihla jsem život. *(Už leží na zemi)*

Pierre Vybrala sis to sama, Laurence. Víš jistě, žes udělala špatně?

Laurence Ne...Ale nikdy nebudu vědět, jestli jsem udělala dobře.

Pierre Tak už to chodí. Kdyby ses tenkrát rozhodla pro ministryni, dneska bys třeba litovala, že sis nevybrala rodinný život.

Laurence Možná. Nevím, v tom je ten problém.

Pierre Ale jestli budeš uvažovat takhle, tak se z toho zblázníš.

Laurence To se ti už hodinu snažím vysvětlit.

Pierre Já myslím, že by ti neškodilo dívat se na věci s větším klidem.

Laurence S klidem? Klid pro mě znamená smrt. Konec otázek, konec úzkostí, konec přání. Jak mi můžeš přát klid? Klidní jsou politici, když řeší problémy prázdným gestem.

Pierre Tak dobře, zapomeň na klid...

Laurence Copak ty ničeho nelituješ?

Pierre Ne, myslím, že ne. ..Miluju svou ženu, svoje děti...dobře jsem prodal podnik...
Ne, nemám čeho litovat.

Laurence To je ale smutný!

Pierre Nemám proč naříkat...Co vlastně chceš? Můžu si něco vymyslet, abych ti
udělal radost.

Laurence ...A navíc, teď, když budeš v penzi, budeš každý den doma.

Pierre No ano...

Laurence Budeš ze mě nešťastný a já budu mít na sebe vztek, že jsi nešťastný kvůli
mně...Rozhodně musíš něco dělat.

Pierre Máš pravdu.

Laurence Už jsi nad tím přemýšlel?

Pierre Já na něco přijdu.

Paurence To není tak jednoduché.

Pierre Budu utrácet peníze.

Laurence Jak?

Pierre Můžu dělat spoustu věcí.

Laurence Co například?

Pierre Spoustu věcí. ...Co myslíš? Myslíš, že jen proto, že jsem třicet let měl tu
úžasnou výsadu pracovat od rána do večera, jsem pro nic jiného nežil?

Laurence Ne.

Pierre Tak to se pleteš...To se pleteš! Já mám neuvěřitelně moc zájmů.

Laurence Tak dobře. Je pondělí ráno, a ty jsi první den v důchodu. Co děláš?

Pierre Spím. Užívám si.

Laurence Ne. Jsi zpocený úzkostí a vzbudíš se o dvě hodiny dříve než obvykle.

Pierre Proč bych měl zpocený úzkostí?

Laurence Protože nemáš co dělat.

Pierre Čtu si.

Laurence A pak?

Pierre Nevím, jdu se oholit.

Laurence A pak?

Pierre Pak jdu ven, protože mám plný zuby toho, že se mě ptáš, co budu dělat pak.

Laurence Nebo se díváš na televizi.

Pierre No vidíš, dívám se na televizi a češu třásně u koberce. Poslyš, chceš abych do té tvý propasti spad s tebou, nebo chceš abych tě z ní dostal?

Laurence Chci, aby sis uvědomil vážnost situace. Lidi jako ty, jsou k předčasné smrti nejnáchylnější.

Pierre Jestli taková budeš večer co večer, tak fakt budu mít čeho litovat...

Laurence Náš bývalý domovník pan Bento posílal peníze do Portugalska, aby si tam postavil dům. Moc si ho neužil. Měsíc po tom, co šel do důchodu, umřel na infarkt. Umřel, protože už nebyl nikomu nic platný.

Pierre To nebyl ani tady.

Laurence Byl tady šestnáct let domovníkem. Šestnáct let jsem se na něj dívala, jak touží po vlastním domě.

Pierre Patnáct!

Laurence Ne, šestnáct.

Pierre Spočítej si ty lahve portského, které nám každý rok přinesl k vánocům. Je jich patnáct.

Laurence Musíš si najít nějaké zaměstnání, Pierre, sobě i mně. Navíc bych nesnesla, kdyby ses pořád motal kolem, když maluju.

Laurence Protože ty chceš malovat permanentně?

Laurence Chci.

Pierre Mě do svého nového života nezahrneš?

Laurence Když se loď potápí, zachraň se jak můžeš.

Pierre A co kdybych taky maloval? Vedle tebe!

Laurence Brzy bys toho nechal. U mě je to něco jiného, já jsem malovala vždycky, je to moje vášeň.

Pierre Tak to pardon! Jestli je to vášeň, tak to promiň....Myslíš, že budeš někdy uznávaná malířka?

Laurence To je mi jedno.

Pierre Sama říkáš, že máš talent, dost možná jsi geniální.

Laurence Tuhle otázku jsem si nikdy nepoložila.

Pierre Ale ano, buď upřímná. Jako všichni amatéři, i v tobě nějaký vnitřní hlásek opakuje: „A co když jsem geniální?“

Laurence Vůbec ne.

Pierre To samozřejmě nemůžeš přiznat, protože by z tebe bylo takový nafučený monstrum, ale přece jen...Vnitřní hlásek tu je.

Laurence U mě ne.

Pierre Ty ho neslyšíš? Ty neslyšíš ten hlásek, hodně slabý, ale když se zaposloucháš...

Laurence Poslouchám...

Pierre Neslyšíš ho?

Laurence Pořád slyším jen tebe!

Pierre ...je to Michelangelo...

Laurence Ticho!

Pierre *(šeptá jí do ucha)* „Forza Pardini! Sei un genio della pittura“!

Laurence Jo, teď ho slyším.

Pierre Michelangelo se nikdy nespletl, hlavně to ho proslavilo. *(Pauza)*

Laurence Nudíš se?

Pierre Ne. Přemýšlím.

Laurence O čem?

Pierre Říkám si, že jsi měla ohromnou kliku, když sis vzala zrovna mě.

Laurence A to proč?

Pierre Koukej, byli jsme pozvaní k Chalmetovým – neboj, žádný spěch – ale nakonec, jde o zcela všední záležitost: prostě nás pozvali na večeři. Díky čemuž se dozvím, že tam nejdeme, protože ty chceš malovat, že jsem ti zkazil existenci, a konečně, že za pár týdnů umřu... Uznáš, že mám proč se zhroutit a vzlykat na koberci... A podívej se na mě... já s tebou klidně dál klábosím, jakoby se nic nestalo, jsem sympatický, vtipný...

Laurence Nezodpovědný!

Pierre Možná z tvého hlediska. Ty se penze děšíš, já zůstávám klidný. To není nezodpovědnost! To je kuráž, odvaha! A jestli mě má trefit šlak, tak určitě ne kvůli penzi.

Laurence Tak kvůli čemu?

Pierre Z mnoha důvodů. Například naše Margot. Dělán si o ni starosti. A čím dál, tím víc.

Laurence Klasický příznak dědkovatění.

Pierre Prosím?

Laurence Ted', když přestáváš být produktivní, máš fůru času na to bát se o svoje děti. Na všechno budeš mít svůj názor, do všeho jim budeš mluvit. Bude z tebe zlej, protivnej dědek!

Pierre Ne, ne. Ani zlej, ani protivnej! O dítě, co žije v Austrálii, by si dělal starosti každý.

Laurence Co máš proti Austrálii?

Pierre Zaprvé je to moc daleko. A žije tam s nějakým surfařem... co má na hlavě culík.

Laurence Margot ti už řekla, že má na vlasech uzel, aby mu nepadaly do čela.

Pierre Říkej si tomu jak chceš, u mě je to chlap s culíkama! Ty nemáš strach?...Kdo je to ten Australan? Viděla jsi jeho fotky? Je zbytečně moc svalnatej. Aby takhle vypadal, musel strávit hodiny a hodiny v posilovně. Místo, aby se věnoval četbě.

Laurence Kdyby ty sis četl o trochu míň, vůbec by mi to nevadilo.

Pierre Ten chlap tráví život na prkně dva metry dlouhém a šedesát centimetrů širokém. Čeká na vlny. Tomu říkám ambice!

Laurence Prý taky hraje na kytaru.

Pierre Čím dál, tím lepší! Přesto, že jsme Margot vychovávali stejně jako kluky, nechápu, kde jsme šlápli vedle. Tak, tady to máš, už jsem našel něco, čeho lituju.

Laurence Když jí bylo sedm, jezdily jsme spolu na šlapadle po jezeře...ale z toho to snad nemá.

Pierre Jen si dělej legraci! Ve třídě byla vždycky premiantka, mimořádně nadaná, mohla vystudovat jakoukoliv univerzitu.

Paurence Úplně jako její matka.

Pierre Je to tvoje chyba!

Laurence Proč?

Pierre Moc brzy jsi jí dala antikoncepci.

Laurence Bylo jí šestnáct, Pierre.

Pierre Šestnáct? Já myslel, že sedmnáct.

Laurence Ano. Šestnáct, nebo sedmnáct, to už je jedno.

Pierre No vida!

Laurence Já jí to dala ve správné chvíli, věř mi.

Pierre A ty se v tom vyznáš! Ostatně dneska si můžeme gratulovat, že to bere.

Laurence Už to nebere.

Pierre Proč?

Laurence Protože kouří trávu.

(Pierre radši mlčí)

Mě utěšuje vědomí, že je tam šťastná.

Pierre To tě utěšuje?

Laurence ...Ano.

Pierre Tvoje dcera se válí na písku s nějakým grizzlym, a to tě utěšuje?

Laurence Není to přesně to, v co jsem pro ni doufala, ale pokud je šťastná...

Pierre Jestli je šťastná, tak je to ještě horší. Znamená to, že se vůbec o nic nesnaží. Mně nevadí skutečnost, že žije na pláži, ale právě to, že jí to stačí ke štěstí!

Laurence Možná, že toho kluka soudíme moc rychle. Třeba z něj bude úspěšný člověk.

Pierre Ano? A kam asi takový surf spěje?

Laurence ...Na dno?

Pierre Rozhodně jí to musíme rozmluvit.

Laurence Je ještě mladá, Pierre.

Pierre Když se mě někdo zeptá, co moje dcera v Austrálii dělá, řeknu, že je na stáži oceánografie.

Laurence A ty jsi vždycky chtěl, aby všechny tvoje děti šly na medicínu!

Pierre To už jsem prošvihl! Další, čeho lituju! Jak je vidět, když se člověk pořádně zamyslí...

Laurence Mohli jsme mít jednoho onkologa, jednoho kardiologa a jednoho urologa. Všechny pro tebe.

Pierre To by bylo perfektní.

Laurence Místo toho máme jednoho architekta, jednu skvělou plavkyni a cože to má dělat Alexandr?

Pierre Elektromechaniku.

Laurence To je k čemu dobré?

Pierre K ničemu...Přece jenom. Když se rozbije televize, může nám poradit.

Laurence V každém případě je to tak. Děti se nakonec vždycky dají neočekávaným směrem. S tím se musíme smířit. Já mám strach o Charlese. Dřív byl energický, podnikavý a dnes mi připadá jakoby docela zvald.

Pierre Nezvald, je trochu vážný.

Laurence Pořád se tváří vážně. Hraje si na otce rodiny. Jeden by umřel nudou. Viděl jsi jak mají zařízený byt? Něco příšerného. Co se to mohlo stát?

Pierre Říkám si, jestli mu ta jeho Angličanka nejde trochu na nervy.

Laurence Jeho humor je pryč. Tuhle mi už zase vyprávěl o Micky a povídal:“ Víš, mami, Micky je takový zmoklý ptáčátko.“

Pierre Zmoklý ptáčátko?

Laurence Jo. Ptáčátko, co váží skoro osmdesát kilo! To jsem se nasmála! Byla jsem přesvědčená o tom , že si dělá legraci, ale vůbec ne! Micky jako zmoklý ptáčátko!

Pierre Charles byl vždycky veliký romantik.

Laurence Nikdy! Nikdy nebyl romantik! To ona! Ona ho drží pod krkem. To je evidentní, že s ním cvičí. S ním, bývalým kapitánem v házené! Když se to tak vezme, tak je mi milejší Margot, která bez zábran spává s nějakým primitivem.

Pierre Co to vykládáš? Třeba Charles a Micky jsou v tomhle taky bez zábran. Ostatně Elisabeth je toho důkazem.

Laurence Ne, ne! Člověk nemůže mít plnohodnotný sexuální život se zmoklým ptáčátkem. Museli to dělat „po anglicku“.

Pierre A to je jak, po anglicku?

Laurence To nevím, ale nechtěla bych to.

Pierre Micky nám aspoň dala vnouče. A pak, studovala mezinárodní právo, to je přece jen něco jiného než...Bruce! Představ si, že by Margot otěhotněla!

Laurence Vyloučeno!

Pierre Kdepak, teď s tím musíme počítat!

Laurence Na to je moc chytrá.

Pierre Laurence, tohle je oblast, kde inteligence nehraje roli.

Laurence Já jí věřím. Je to silná holka. Je jako já!

Pierre Takže už jsi zase silná! Tak proč nedokážeš ani přejít přes práh těchle dveří?!

Laurence *(po pauze)* Je to dobré, to co jíš?

Pierre ...Je.

Laurence Je tam ještě?

Pierre ...Je.

(Laurence jde ke kuchyni)

Kam jdeš?

Laurence Sobě pro talíř.

Pierre Aha. Takže večeříme tady.

Laurence A nerozhodl ses pro to sám, před chvílí?

Pierre Ano, ale, dobře....Myslel jsem že když už jsi zase silná, tak že..

Laurence Mám ti něco přinést?

Pierre Moučník! *(Je sám. Volá)* Laurence Promiň, ale čemu tu říkáš plnohodnotný sexuální život?

Laurence *(mimo)* Proč se na to ptáš? .

Pierre No tak, zdá se, že máš ujasněný názor na sexualitu našich dětí, tak...

Laurence *(vejde)* A co chceš vědět? *(Nese si misku s hranolky, dorty atd. Oba teď jedí, aniž by si dělali problém s drobkami na zemi a skvrnami na stole. Dokonce si utírají ruce o pohovku)*

Pierre Co rozumíš pod „plnohodnotným sexuálním životem“?

Laurence To je přece evidentní. To je sexualita žitá naplno, bez frustrací, bez jakýchkoliv tabu. *(Pije víno přímo z lahve. On také. Jedí jako čuňata!)*

Pierre Aha, dobře...*(ticho)* A co si myslíš o tom našem? Chtěl bych vědět, jestli jsem s tebou všechno prošvihl, nebo ne.

Laurence Co jsem si myslela o našem...

Pierre Ne, ne! Co si o tom myslíš teď!

Laurence No, myslím, že...to byl plnohodnotný sexuální život.

Pierre Proč pořád užíváš minulý čas?

Laurence Protože jsem se už promítla do budoucnosti.

Pierre Nechápu...

Laurence Musíme si přiznat fakta, Pierre. Jednoho krásného dne nás přejde chuť. Co horšího, už to nebudeme potřebovat.

Pierre Tomu říkáš radost ze života!

Laurence Dneska večer je mi z ničeho nic padesát šest let. Děti odešly a já jsem babička. Myslíš, že to jsou optimální podmínky k oživení libida?

Pierre *(se zájmem)* S babičkou jsem to nikdy nedělal...

Laurence Máme ještě majonézu?...Od teď už to nikdy nebude takové jako dřív.

Pierre Takže jak to bude probíhat?

Laurence Nevím. Prostě se musíš zamyslet a něco najít, Pierre.

Pierre Už zas? To je věci, co mám najít pro čas na penzi. Co to má být teď?

Laurence Něco, co ti dodá novou šťávu. Já si vymyslela Jacquese, a to nám to šlapalo nad moje představy. Když teď ty budeš mít nějaký nápad, jak dál, nebudu proti.

Pierre Nápad...nápad...Jdeš na mě zhurta.

Laurence Já vím, že to není snadné...Jacques byl ode mě mistrovský kousek, to je pravda...Ale konečně, jestli tě nic nenapadá, nevadí.

Pierre Samozřejmě, že mě napadá...počkej, já na něco přijdu. *(Přemýšlí)*

Laurence Nemusí to být hned, tak urgentní to zase není.

Pierre Ale jo, to se hodí...na dneska večer nic nemám...a pak, je to důležité...takže nějaký nápad...Není to jednoduché, protože už tak jsem toho udělal hodně.

Laurence No ano...v tom je ten problém...

Pierre Počkej, nech mě soustředit se... (*Napije se z lahve. Pauza.. Náhle*) Už to mám! Budeme každý spát v jiném pokoji!

Laurence To to špatně začíná.

Pierre Naopak! Odchod Alexandra bude znamenat novou epochu sexuálního šílenství. Přibylo ti padesát šest let? Já ti jich třicet uberu. Odstěhuju se do jeho pokoje. Budeme od sebe odděleni obývánkem. Není to vzrušující?

Laurence Momentálně ne.

Pierre Ale jo, jen přemýšlej. Dneska večer si půjdeme lehnout, políbím tě na čelo a každý se odebereme do své postele. Od tohoto okamžiku se může stát cokoliv. Přijde on k ní? Přijde ona za ním? Sejdou se v obýváku? Od teďka se celý byt stane každý večer potencionálním hambincem. Co ty na to?

Laurence Není to špatné.

Pierre A to není všechno. Musíme přesně označit parkety, které vrzají. To bude signál. Z hloubi své postele, uprostřed temné noci uslyšíš „vrrrr“, oznamující můj příchod.

Laurence Nebudu mít strach?

Pierre To bude to nejlepší vzrušení, Laurence. Jakmile zazní vrzání, tvá žádost stoupne...Z babičky se náhle staneš žhavou kurtizánou. To je nápad, co? (*Šlápne na parketu, která zavrže*)

Laurence (*rychle vstane a odstrčí stolek*) Pod pohovkou je jedna, která vrže mnohem víc. Pomoz mi!

(*Oba odstrčí pohovku a každý šlape na svou parketu*)

Pierre Musíme si vyznačit dráhu.

Laurence (*odhrne roh koberce*) Tahleta taky není špatná.

Pierre Kde?

Laurence Tady.

Pierre Ano...No jo, ale to bych se musel vracet...Co kdybys byla hodně vzrušená...

Laurence Bude to ještě lepší.

Pierre Jasně!

(Dál hledají vrzající parkety a odnášejí nábytek. Pierre zvrhne vázu na konferenčním stolku. Podívají se na sebe. Pierre očekává výčitky. Laurence chvíli mlčí)

Laurence Našel jsi další?

Pierre Ne!

Laurence Tak hledej dál!

Pierre A taky si budeš moc zařídit ložnici úplně podle sebe. Třeba s fotkou Maa na nočním stolku.

Laurence A co když nebudu mít chuť. Co když přes všechno vrzání nebudu mít chuť?

Pierre Samozřejmě. To je eventualita, se kterou musíme počítat. Když budeš pro, necháš pootevřené dveře. Když ne, zavřeš...A když bude zavřeno, tím hůř, vrzal jsem úplně zbytečně.

Laurence A funguje to oběma směry, já taky můžu jít vrzat...

Pierre To bych dokonce doporučoval...

Laurence Taky někdo může vrzat jen tak, aby toho druhého splete.

Pierre Frustrace, výborně.

Laurence Vrzání nemusí nutně znamenat, že...

Pierre Ne...ale nesmí se zneužívat.

Laurence Jasně.

Pierre A nakonec uvidíš, že z toho bude podmíněný reflex. Pokaždé, kdy uslyšíš zavrzání, budeš myslet jen na to. Není vyloučeno, že jednoho dne přijdeš domů celá rozžhavená jen proto, že byla u někoho, komu vrzaly parkety.

Laurence To by bylo skvělé!

Pierre To je věda! Pavlov! A máme nepřeborné množství možností! Představ si, že budeme u nějakých přátel, co mají místo parket jekor!

Laurence Manželé, co už spolu nešukají.

Pierre No! Příšerná otrava, já ti potichu zavržu do ucha „vrrr“...a šup! Večer je zachráněný!

Laurence A poslední, ne nepodstatná výhoda: spát sám, je přece jen velice příjemné. A když je ti smutno, jdeš si zavrzat.

Pierre Všechno jsi pochopila.

Laurence Když chceš, jsi úplný génius.

Pierre To jsou všechno maličkosti...Stařík ještě něco dokáže.

Laurence *(ho jde obejmout)* Díky, že jsi se mnou zůstal...

Pierre Ono to půjde, Laurence, uvidíš...

(Obývák teď vypadá, jako kdyby tu přešlo tornádo. Pierre, zatímco ji drží v náručí, podívá se kradmo na hodinky)

Laurence To je dobře, že jsme nikam nešli.

Pierre Aha.

Laurence Víš, já se opravdu bojím. Co s námi bude? Jsem z toho strašně smutná, smutná....Nezlobíš se na mě?

Pierre Ne...

(Oddělí se od sebe)

Laurence V takovéhle chvíli musím pořád myslet na svou matku. Dneska bych ji potřebovala.

Pierre Jsem tu já, Laurence. Ničeho se neboj.

Laurence Pamatuješ, jak plakala, když umřel tatínek? Plakala a plakala. Nemohla se zastavit...Ale bylo to krásné... Seděla u rakve a vzlykala...Pořád ji vidím. Pak ještě jak o vánocích sbírala balicí papír z dětských dárků a vrásčitýma rukama ho na kolenou dlouho vyhlazovala.

Pierre Jako můj otec. Staří lidé mají k balicímu papíru zvláštní vztah.

Laurence Chtěla jsem jí říct, ať to zahodí, ale včas jsem se zarazila. Taky si schovávala sáčky. U ní jsi toho mohl najít...Měla strach, že nebude mít dost balicího papíru. Na zabalení čeho? Moc toho po ní nezbylo...dneska máš všude sáčků... Co budu sbírat já, až budu stará?

Pierre Hodiny zpoždění.

Laurence Až do poslední chvíle se malovala, česala, a když byla ve společnosti, tak kouřila, protože jí to připadalo elegantní. Když jsem ji objala, měla jsem strach, že se mi zlomí v náručí jako suchý strom....Nesnášela stáří. A já nemohla nic dělat, nemohla jsem ji utěšovat, že nestárne.

Pierre Můj dědeček – tys ho neznala – měl u sebe pořád krásnou dřevěnou hůl. A když jsem něco provedl, tak s ní systematicky klepal mého bratra pod kolena, přestože ten za nic nemohl. Dědeček byl starý a zlý. Zlý nebyl, byl starý a nespravedlivý. Když jsem byl malý, neměl jsem ho moc rád, ale dnes mu rozumím líp: nespravedlností lze kompenzovat stáří.

Laurence To je ta hůl, co máme na chalupě?

Pierre Ano, brácha ji nechtěl...

(Pauza. Pierre jde pustit cédéčko. Ozve se jazzová skladba)

Laurence Maminka zbožňovala jazz...

Pierre *(vypne hudbu)* Koukej Laurence, takhle to nejde, musíš začít myslet na něco jiného.

Laurence *(vstane, rozhodně)* Máš pravdu. *(Jde ke stojanu a začne znovu malovat. Po pauze)*

Pierre Musíš začít myslet na něco jiného, Laurence.

Laurence To právě dělám.

Pierre Ano? Já spíš myslel jít ven, mezi lidi...

Laurence Ne. Pro mě je nejdůležitější malování.

Pierre Pro tebe je nejdůležitější malování...

Laurence Ano.

Pierre Výborně.

Laurence Ty se nudíš?

Pierre Přestaň se mě ptát, jestli se nudím. Proč bych se měl podle tebe nudit?

Laurence Nechci se opakovat, Pierre, ale jestli si nenajdeš něco, čím by ses v penzi zabavil, tak to brzy zabalíš.

Pierre Prokristapána, ještě v tý penzi nejsem! Ani teď, ani za pět minut! Penze je na dvacet let. Jestli nemám nic na práci teď, je to proto, že jsem počítal s něčím jiným. Ale zítra, až budu v penzi, budu mít co dělat.

Laurence Například?

Pierre Už to zase začíná! Já věřím v život, v maličkosti, které mě v běžném životě potkají.

Laurence Jako úřední obsílky? Jako chození po doktorech, ráno pro prášky do lékárny?

Pierre Dobře, dobře! Ne každý má to štěstí, že propadne tak vznešené vášni jako je malování. Ale to přece neznamená, že musím hned za rok natáhnout bačkory. Kolik je podle tebe důchodců, kteří nemalují?

Laurence Určitě dost. Poptej se po nich a založte si klub.

Pierre Protože na tom trváš, řeknu ti, co bych teď opravdu rád dělal.

Laurence Vida. *(usuší štětku a přestane malovat)*

Pierre Chtěl bych se konečně pořádně najíst!

Laurence Ty máš ještě hlad?

Pierre Jo! Mám pořád hlad! Už celý roky! Strávil jsem život tím, že jsem si hlídal váhu a už toho mám až po krk! A protože ty mi předpovídáš rychlou smrt, nechci si tu radost upírat. Za půl roku se na to vykašlu.

Laurence Na co?

Pierre Na všechno! Na svou váhu, na své zdraví, na všechno!

Laurence Ale to přibereš aspoň dvacet kilo!

Pierre To je mi fuk! Vykašlu se i na počítání kil!

Laurence To pak budou vrzat úplně všechny parkety.

Pierre Tak si stěžuj! To bude něco!...Jsem bohatej, budu tlustej a ještě dlouho budu schopnej...Co lepšího se dá od stáří čekat? Dobře jsi udělala, žes mě důrazně upozornila, už vím, co budu dělat. Zabere mi to celou dobu mezi jídlem a trávením."

Laurence Bude z tebe ohyzdná nestvůra.

Pierre Pravděpodobně.

Laurence A co já? Na mě nemyslíš?

Pierre Loď se potápí, zachraň se, kdo můžeš. Ostatně to musím udělat i kvůli tobě.

Laurence Zas tolik se nenamáhej.

Pierre Chceš skončit svůj život s marnivým manžilkem, co chce, abys mu poradila, jakou barvu má nosit? Chápeš tu hrůzu? Ne! Ty potřebuješ chlapa!

Laurence Já potřebuju chlapa, co váží jen jako jeden a ne jako dva chlapi!

Pierre Ty to nechápeš! To je zvláštní, že to nechápeš...Tak inteligentní žena jako jsi ty, navíc umělkyně! Tobě se líbí krásní starci? To mě překvapuje.

Laurence Přece musí být něco mezi opilým hrochem a stařešinou fitcentra.

Pierre Ne...Ne, někdo by si to mohl myslet, ale není. Je jediná možná cesta, a to je absolutní odmítnutí dosavadního života. A nebudu to nikomu vytrubovat, protože je to moje svobodná volba, cesta odvahy.

Laurence Odvahy k tomu cpát se jako prase?

Pierre Ne. Odvahy k tomu nechat své tělo na kraji cesty. Odvahy k tomu konečně pozvednout svoji duši a dát jí to, co už dlouho vyžadovala.

Laurence Cukr a máslo! To jsem netušila, že je to pro tebe tak frustrující.

Pierre Ty nevíš, co to je, Laurence. Ty nevíš, že tady jde o třicet let služebních obědů, protože ty jsi nikdy nepracovala. Třicet let odříkání, odmítání, ponižování béarnaiské omáčky. Ta má u mě velký dluh. A nikdy ani jeden dezertík, ani kopeček zmrzliny. Víš, jaké představy ve mě vyvolává stánek se zmrzlinou? Je to vlak, který odjíždí, zatímco já stojím na nástupišti a mávám sbohem drahým přátelům, které už nikdy neuvidím.

Laurence Takže odmítnutí dosavadního způsobu života znamená ztloustnout.

Pierre Ano, taky.

Laurence A neprotiřečí si to s tvým projektem sexuální renesance?

Pierre Ne! Mohlo by to tak vypadat, ale ne! Ostatně to už není moje tělo, které bude žádáno, ale moje duše! Na to si zvykneš.

Laurence Já se nebojím, po prvním rozboru krve splaskneš.

Pierre Do té pasti já nespadnu, žádný lékařský dozor nebude. Medicína všechno zkazí. Kdo nic neví, ničeho se nebojí. Malé puštění žilou a jí se dál....Budu spokojený, Laurence! Jsou to poslední roky našeho života. Využijme je. Ty maluj, jen maluj...já budu jíst!

Laurence Výborně! A hned máš co dělat.

Pierre Díky tobě! Díky tobě jsem právě přišel o patnáct let dalšího života. Je to ono, cos předvídala?

Laurence S tím, jak čas letí, o tom nemůže být pochyb...Můžeš se považovat za mrtvého. Budu se muset po někom poohlédnout.

Pierre Na moje místo?

Laurence Jasně, já jsem ještě mladá, vdova nezůstanu.

Pierre Aha...když tu nejsem, tak jsi mladá! A se mnou jsi stará a nešťastná.

Laurence Mysli si, že jsi umřel.

Pierre Dobře.

Laurence Dal bys přednost člověku, kterého znáš, nebo radši kterého neznáš?

Pierre Můžu v tom směru zanechat příkazy?

Laurence Udělám, co budu chtít, ale tvůj názor mě zajímá.

Pierre Když to bude někdo, koho znám, budu mít pocit, že čeká, až odejdu, aby zaujal moje místo. Na druhé straně neznámý...měl bych strach, že si vybereš nějakého blbce.

Laurence Proč bych si měla vybrat blbce?

Pierre Abys měla změnu. Ovšem nejvíc mi vadí vědomí, že oba se budou hrabat v mých věcech. A ty? Dáváš někomu přednost?

Laurence S člověkem, který tě zná, budu mít pocit, že se musím bavit o tobě...Ne...bylo by příliš bolestné, znovu si tě vybavovat jako tlustocha. Pořád bych si promítala ten film, jak polykáš to poslední, osudové sousto...a na tvé nemístné přání být pohřben se švestkovým koláčem...ne, chci někoho neznámého.

Pierre Chápu. Budeš mít problém s dětmi, až jim budeš vnucovat někoho jiného.

Laurence Ne, Margot bude na mé straně.

Pierre Ona ti ho dokonce sama najde!

Laurence Alexandrovi to je jedno, a Charles...

Pierre Co se toho týče, Charles nemá dost fantazie.

Laurence Už ho vidím, jak se chápe se vši vážností tvých povinností. A Micky mě bude utěšovat!

Pierre Je nestarší...Nejstarší děti jsou vždycky otravnější než ty ostatní. Jako můj brácha...považují se za garanty rodinné soudržnosti, ačkoliv to po nich nikdo nechce. Musí to mít v sobě.

Laurence Možná, že kvůli němu zůstanu vdova.

Pierre Nerad kazím tvůj optimismus, ale co když to budeš ty, kdo umře první.

Laurence To by mě v životě nenapadlo.

Pierre Statistikám to neodpovídá, ale koneckonců, představ si, že umřeš na vášeň, zrovna jako já.

Laurence Jak?

Pierre Maluješ, je horko, z barev jdou výpary, ty omdlíš...a bum, máš štětec zapíchnutý v krku.

Laurence Řekněme, že ano. A co uděláš ty?

Pierre Totéž, co ty. Sám nezůstanu.

Laurence Samozřejmě. Koho si najdeš?

Pierre Nějakou Asiátku.

Laurence Tak ty už to víš!

Pierre Jasně! Už jsem ti to říkal, ne?

Laurence Ne.

Pierre Že ne? Tak jsem to říkal Chalmetovi.

Laurence Ty nějakou Asiatku znáš?

Pierre Ne, ale nějakou najdu. Nějakou komunistku. Severní Korejku nebo Vietnamku. Asiatku proto, že se mi podřídí – bude to žena, která se mnou bez řečí půjde, když budeme pozvaní na večeři – a komunistku proto, že ji snadno zblbneš. Sebereš holku v Hanoji, odvezeš do Paříže a máš vyhráno.

Laurence Pokud možno mladou.

Pierre Dovedeš si mě snad představit se starou Korejkou?

Laurence A děti?

Pierre Když bude chtít, proč ne.

Laurence Ne, naše.

Pierre No tak na ty kašlu!

(Zvoní telefon. Pauza)

Laurence, můžu se tě na něco zeptat?

Laurence Ano.

Pierre V kolika letech půjdeme k těm Chalmetům? Budou mít starost a zavolají na policii.

Laurence Tak ať.

Pierre Představ si, jak vylamují dveře a najdou nás tady. Co jim řekneme?

Laurence Já bych si s panem komisařem dovedla popovídat. Řekla bych mu: za jak dlouho jdete do důchodu? Myslel jste už na to, nějak se zabavit?

Pierre Víš, Laurence, já kvůli tobě nebudu mít už nikdy klid. Pokaždé, když nás někam pozvou, budu mít strach, že to na poslední chvíli odpískáš. Ode dneška budu žít v permanentním stresu. Pokud jde o Chalmeta, můžu pochopit, že se

od něj distancuješ, ale proboha tě prosím, abys mi neudělala totéž příští týden, až budou u Brassiana narozeniny s překvapením

Laurence On to pořád dělá?

Pierre Ano.

Laurence Vždycky to pro něj organizovala jeho žena a ta vloni umřela.

Pierre Právě. Na její památku pokračuje v tradici..

Laurence On si sám pro sebe organizuje překvapení?

Pierre Ano. Jeden z nás má klíče a čekáme na něj ve tmě v jeho bytě. Vejde dovnitř a hraje překvapeného, když uslyší: „Happy birthday to you, Henri...“

Laurence To bude veselé.

Pierre Právě proto mě v tom nemůžeš nechat samotného.

Laurence Dobře, jasně, můžeš se mnou počítat.

Pierre Slibuješ?

Laurence Přísahám.

Pierre Díky.

Laurence Aspoň mám nějaký cíl pro příští týden. To je dobře. Budu si muset zvykat na ty bezvýznamné maličkosti, které dodají rytmus mé existenci. Nemůžu jen čekat.

Pierre Když ses rozhodla pro problémy...

Laurence Já se pro žádné problémy nerozhodla. Ale celý život jsem se ničeho nemohla dočkat.. Chtěla jsem vyrůst, trvalo to dlouho, chtěla jsem se vdát, trvalo to dlouho, čekala jsem, až se prosadíš a budeš mít úspěch, trvalo to dlouho...

Pierre Přitom to šlo dost rychle..

Laurence Pak jsme měli děti. Čekala jsem, až budou chodit, až budou mluvit, až půjdou do školy, přišlo mi to jako nekonečné čekání. Celý život jsem byla netrpělivá, dokonce jsem se nemohla dočkat, až budu babičkou, a dneska...konec, už není důvod k netrpělivosti...

Pierre Což podle mě není Chalmetův případ.

Laurence Já netrpělivost potřebuju. Díky ní každé ráno vstanu.

Pierre Já nejsem netrpělivý, já jsem do všeho hrr! Proto každé ráno vstávám.

Laurence A dneska? Výsledek toho je, že všechna ta životní netrpělivost byla proto, abych skončila u Chalmetů! Taková je apoteóza mé existence.

Pierre A jak bys byla chtěla skončit?

Laurence U večere pro dva. To by bylo lepší.

Pierre A co asi děláme? A vidíš, naříkáš dál.

Laurence To je pravda.

Pierre Ne! Ty nejsi netrpělivá, ty jsi věčně neuspokojená. Nic není podle tvých představ. Jsi jako dítě, co dupe vzteky, protože se mu dárek nelíbí. A ať už k Chalmetům půjdeš nebo ne, tvoje neuspokojenost bude pořád stejná. Nebo se pletu?

Laurence Ne. Máš pravdu.

Pierre A je ti líp, když jsme to všechno probrali?

Laurence Vůbec ne.

Pierre To, že jsme Chalmetovy zrušili, tvůj problém vyřešilo?

Laurence Ne! Říkám si, jestli to není ještě horší.

Pierre Tak promiň, ale co tu potom děláme?

(Laurence vstane)

Jdeš zase malovat...

Laurence Ne, jdu se obléct. Jdeme.

Pierre Kam?

Laurence K Chalemotovým.

Pierre To snad ne!?

Laurence Jo, pospěš si. Máme zpoždění.

Pierre Laurence, ty si ze mě utahuješ!

Laurence Vůbec ne. Už jsem se rozhodla. Člověk se musí umět smířit s osudem...Umět dotknout se dna a zůstat tam. To je teď moje místo. *(Odejde z pokoje)*

Pierre *(nahlas)* Takže jdem?

Laurence Když ti to říkám!

Pierre Bylo to dobrý, ne?

Laurence *(mimo)* Co?

Pierre Moje úvaha, která ti dokázala, že musíš jít k Chalmetovi.

Laurence Jo, dobrý. *(Vrátí se)*

Pierre To je Sokratova maieutika. Kladením otázek přivedl žáka k vyvození závěru..

Laurence A ten žák je kdo?

Pierre No když já jsem Sokrates....

Laurence Kdybys na to myslel dřív, už jsme tam mohli být. Jsi pomalý a stárneš.

Pierre Co jim řeknem, proč jdeme pozdě?

Laurence Sokrates by to věděl.

Pierre Mám omluvu, která by se mohla Chalmetovi líbit.

Laurence Jakou?

Pierre Řekneme, že jsme se museli bláznivě pomilovat.

Laurence Bláznivě...tomu by nevěřili...řekneme jenom, že jsme se milovali...

Pierre Máš pravdu, to bude lepší. Necháme to všechno takhle?

Laurence Ano...Zítra přijde uklízečka...Ona to uklidí...

(Odejdou)

KONEC

